MIELIPIDE

Rahaa tuntuu riittävän Euroopan kriisimaille, mutta ei Ylä-Luostan kyläkaupan asiamiespostin ylläpitoon. **TAITO TASKINEN, KUOPIO**

LUKIJALTA

On maamme köyhä ja siksi jää

Ei Suomi niin köyhä maa ole kuin Runeberg luuli, mutta Suomen päättäjät ja monet yritykset edesauttavat vauhdilla Suomen nopeaa köyhtymistä.

Ei ole järkeenkäypää se, että Suomen ja suomalaisten omaisuutta myydään vierasmaalaisten omistukseen.

Melko typeräksi voi sanoa sitä valintaa, mitä Nokia teki. Otti johtajan kilpailevalta yhtiöltä Microsoftilta. Sen seurauksena tapahtuu sitten niin, että mitä Nokian kurssi laskee, sitä mukaa Microsoftin nousee ja Nokia häipyy tai pilkotaan.

Yksityisellä puolella ollaan kuin paniikissa ja firmoja myydään ulkomaalaisille ajatuksella, että myydään pian, kun vielä jotain saa. Niin menee myös yhteisessä omistuksessa olevia.

Pian meillä ei ole muuta omaa, kuin maa jalkojemme alla. Mutta ei ole turvassa enää sekään, kun jalkojemme altakin on jo kauan kaivettu ja myyty luonnonrikkauksiamme: kullasta uraniin ja kaikkea siltä väliltä.

Melko tyhmiä ajatuksia suustaan päästää elinkeinoministeri Jyri Häkämieskin. Hän toivottaa ulkomaisia investoijia tervetulleeksi luonnonvarojemme hyödyntämään.

Meillä on kymmeniä kaivoksia, jotka kaikki ovat ulkomaalaisomistuksessa. Eikä yhdenkään kaivoksen voitosta meille mitään jää, kuten terve järki sen ajattelisi.

Soininvaara ei voi oikeammassa olla, kun hän ihmettelee, miksi Suomessa kaivosala ajettiin alas, kun rikkaat malmiesiintymät loppuivat, tai niin luultiin. Sitten tulivat vieraat ja tyhjentävät maaperämme sen suurista rikkauksista.

Malmi kyllä säilyy maassa ja sen arvo tulee aina nousemaan. Malmit ja niistä saadut tulot on kuuluttava meille suomalaisille.

Norja on mallimaa monessa, siellä ei tämmöistä hyväksytä. Erimerkiksi öljyesiintymiä ei avata, saatikka myydä vieraille, vaan ne säilytetään tuleville norjalaisille.

Norja myös perii valtavia summia kansainvälisiltä yhtiöiltä. Niin mekin voisimme tehdä, mutta kun ei, niin ei.

Jos vieraat vievät kultamme ja kaiken muunkin, sen lisäksi he jättävät meille kaivosten saaste ongelmat nyt ja lähtiessään, kun Suomi on mineraaleistaan tyhjä.

Talvivaara on varoittava esimerkki siitä, mikä Pohjois-Suomea uhkaa. Siellä toimitaan häikäilemättömällä tavalla, kun järviä saastutetaan.

Kaiken lisäksi ei järkeen mahdu se, että kaivosyhtiön ei tarvitse korvata haitankärsijöille mitään. Eikö Suomesta löydy mitään valtaa pysäyttää tällaiset ns. kaivosrosvoukset?

Suomen oikeuslaitos ja päättäjät nostavat kätensä pystyyn voimattomuudessaan, joka on tullut jo maan tavaksi jo niin monella muullakin osa-alueella.

Koittakoon joku suomalainen mennä avaamaan öljylähde Saudi-Arabiasta tai Venäjältä kaasuesiintymä, niin hyvä on, jos niistä hengissä selviäisi. Mutta jos saudiarabialainen hakee malmia Suomesta, se kuuluu korvauksetta hänelle.

Onko siis Suomen talouden hoidossa enää mitään järkeä kotiinpäin, miettikääpä sitä.

Taisto Levo
Alastaro

PENTTI VÄNSKÄ

Meillä on kymmeniä kaivoksia, jotka kaikki ovat ulkomaalaisomistuksessa. Yhdenkään voitosta ei jää mitään meille, kirjoittaja toteaa. Kuva on Yaran omistamalta Siilinjärven kaivokselta.

Kansallisen projektin portinvartijat

Professori Heikki Reenpää, kirjankustantaja useammassa polvessa, täyttää 90 vuotta. Hänellä on Kansalliskirjastossamme oma nimikkohuone. Kun hän puhuu kirjallisuudesta, kustannustoiminnasta, sitä on syytä kuunnella tarkalla korvalla.

Helsingin Sanomien (14.5.) haastattelussa Reenpää arvioi kirjallisuuden jääneen kakkoskastiin yhteiskunnallisen, sosiaalisen ja taiteellisen muutoksen rintamassa. Näin siitäkin huolimatta, että kirjoja toki julkaistaan enemmän kuin koskaan ja mukana ovat myös sähköiset kirjat ja internetyhteydet.

Reenpää tarkoittaa lähinnä kirjallisuuden yhteiskunnallista statusta ja sen kansallista tehtävää sekä epäilee yhdeksi syyksi asemien menetykseen kasvavaa individualismia.

Nyt puuttuvat vahvat koulukunnat ja takavuosien tulenkantajat, modernistit. On vain yksinäisiä susia Sofi Oksasen tapaan. Emme elä enää pelkästään kirjallisessa yhteiskunnassa, ajat ovat haasteellisemmat kuin ennen.

Se että kirjailijat vaihtavat kustantajaa, ei ole uutta. Kustantamojakin on liki samalla tavalla kuin ennenkin.

Kustantamot eivät vain kykene hyödyntämään uusia julkaisualustoja, arvelee pitkän linjan kustannusjohtaja. Sen sijaan käsite “kirjan myllerrys” ei saa häntä maalaamaan piruja seinälle. Muutos ei ole dramaattinen.

Samassa päivän medioissa kerrotaan, kuinka Lappiin olisi jäämässä neljä verotoimistoa ja lakkautettavia ovat vaikkapa kaikki Länsi-Lapin toimistot Ylitorniosta, Pellosta, Kittilästä ja Muonioista sekä Rovaniemen toimistoa vaille kaikki Posion pohjoispuolelta, siis Sallasta, Kemijärveltä, Sodankylästä ja niin edelleen.

Ivalossa toimisto päivystäisi kahtena päivänä viikossa.

Kun ei ole veronmaksajia, mihin tarvita verotoimistojakaan? Sama pätee kirjastoihin ja muihin julkisiin palveluihin, ulkomaisten kaivosyhtiöiden toiminnan seurantaan, luonnonvarojen käyttöön maahan sidottuina elinkeinoina. Niitä ei ole edes seurattu, on vain saneerattu tutkijoita.

Kamalaa leijonat, kamalaa kertovat mediat leijonien otteista ensin Kanadaa ja sitten Yhdysvaltoja vastaan. Kun pelaajat ovat joko NHL:n kiekkokansalta verotaalansa hankkivia tai Venäjällä pelaavia, kansallinen tunne ja aatteen palo on ahtaalla silloin, kun vastassa ovat pelikaverit ja usein paremmin palkatut rymistelijät työpaikalta Atlantin takaa.

Kun ministerit puhuvat, jakolinja on globaalin ja lokaalin välillä, ja lokalistit ovat juntteja suomalaisia.

Miten tässä ilmapiirissä kansallista projektia voisi sytyttää urheilun ohi kulttuurissa? Senhän jos minkä kuuluisi olla Reenpäänkin mukaan juuri kehityksen eturintamassa, muutoksen airut, siis globalisti ja samalla eurouskova ihminen, modernin ajan juureton kulkuri.

Kansantaloustieteen professori Vesa Kanniainen kirjoittaa (HS 14.5.) protestimielialan purkautuvan Kreikan ja Ranskan vaaleissa ja että Euroopassa ei ole enää luottamusta valittuun kriisipolitiikkaan. Euroopalla on pahin edessä.

Kun usko tulevaan puuttuu ja euro oli lopulta epäonnistunut projekti, on väärin, että EU pyrkii sosialisoimaan velat, kirjoittaa Kanniainen. Näin on kirjoitettu aiemminkin ja tuloksena oli Suomessa jytky.

Pohjoisen luonnonvaroihin ja kaivoksiin puuttuvat hallituspuolueemme, ja ongelmana näyttäisi olevan kadonnut osaaminen, jonka taustalla olivat taas ylioptimistiset odotukset sellaisista hankkeista, jotka ovat ohittaneet kansallisten luonnonvarojemme käytön.

Kun luonnonvaraosaaminen katosi Suomesta, sen taustalla on koko kansallisen projektin kadottaminen.

Miksi kulttuuri, teolliset laitoksemme luonnonvaratalouudessa, maahan sidotuissa elinkeinoissa, toimisivat paremmin kuin kirja, jolla ei ole enää puolustettavana sellaista aatetta, jonka tuloksena syntyisivät Reenpään peräänkuuluttamat tulenkantajat ja modernistit?

Mihin globalistit niitä kaipaisivat? Kaivoksia ei voi siirtää Kiinaan, eikä peltoja ja metsiämme paketoida muuttajien mukana uuden modernin nomadin matkaeväiksi.

Matti Luostarinen
fil.tri, val.tri, prof.

Apu hätään on saatavilla

Kansanedustaja Reijo Tossavainen ehdotti omaa puhelinnumeroa henkiseen hätään. Suomen Mielenterveysseuran valtakunnallinen kriisipuhelin vastaa tähän tarpeeseen. Valtakunnallisesta kriisipuhelimesta 010 195 202 saa välitöntä keskusteluapua hätätilanteessa.

Koulutetut tukihenkilöt päivystävät 22 paikkakunnalla. Palvelu toimii lähes kaikkina vuorokaudenaikoina.

Lisäksi Suomen Mielenterveysseura ylläpitää 19 kriisikeskusta eri puolella Suomea. Koulutetuilta kriisityöntekijöiltä ja vapaaehtoisilta tukihenkilöiltä saa maksutonta apua äkillisiin ja pitkittyneisiin kriiseihin.

Toisen ihmisen tuki on tärkeää erilaisissa ongelmatilanteissa. Maaseudun tukihenkilön kanssa voi keskustella ulospääsystä vaikeasta elämäntilanteesta. Tukihenkilö voi ohjata tarvittaessa ammattiavun piiriin. Tukihenkilön yhteystiedot löytyvät osoitteesta *www.tukihenkilo.fi*.

Auttavia puhelimia on myös evankelisluterilaisella kirkolla ja eri kansalaisjärjestöillä. Uskon, että jokaisesta auttavasta puhelimesta ohjataan aiheenmukaiselle ammattilaiselle.

Tietoa eri auttajatahoista löytyy muun muassa Melan esitteestä ”Apua kriisitilanteisiin”. Esitettä voi tilata Melan verkkosivuilta www.mela.fi.

Sirpa Havu
Vakuutus- ja hyvinvointipalvelut
MELA

Rautavaaralaisilta viedään tuhkatkin pesästä

Rautavaaran kunnanhallitus on päättänyt valittaa Kuopion hallinto-oikeuteen Ylä-Luostan kyläkaupan asiamiespostin lopettamisesta. (SS 15.5.)

Valtion palveluja on maaseudulta ajettu alas rankalla kädellä. Yksi esimerkki on Rautavaaran Ylä-Luostan kyläkaupan asiamiespostin lopettaminen.

Rautavaaralla matkat ovat pitkiä. Kilometri on yli tuhat metriä. Ennen vanhaan Nilsiässä vitsailtiin, että tietä mitattaessa kilometripylväs pystytettiin paikkaan, jossa jalassa olevan tuohivirsun pohja oli kulunut puhki. Ylä-Luostasta on 60-80 kilometriä Rautavaaran kirkonkylän asiamiespostiin. Se on monen tuohivirsun matka.

Tilastokeskuksen yliaktuaarin Olli Savelan mukaan kuntien valtionosuuksien leikkaukset ja yhteisöveroosuuden vähentäminen merkitsevät tänä vuonna kunnille yhteensä noin miljardin euron menetyksiä. Suomen kunnista eniten menettää Rautavaara, 287 euroa asukas, mikä vastaa 3,1 kunnallisveroprosenttia. Rautavaralle ja muillekin Pohjois-Savon kunnille on lisämenetyksiä tulossa. Kuntia yhdistetään ja lukioita lopetetaan, jolloin asiointi- ja koulumatkat pitenevät, ja kuntatyöntekijöille jaetaan siirtymäajan jälkeen lopputilejä.

Viime eduskuntavaalien alla useat nykyhallituksen poliitikot kävivät lupaamassa rautavaaralaisille yhdeksän hyvää ja kymmenen kaunista, jos juuri hänet valitaan eduskuntaan. Toisin on käynyt. Lupaukset on petetty ja takkia käännetty moneen kertaan. Rahaa tuntuu riittävän Euroopan kriisimaille, mutta ei Ylä-Luostan kyläkaupan asiamiespostin ylläpitoon.

Taito Taskinen
Kuopio

Maajussin kunnioitus kadoksissa

Miksi maajussit ovat kääntyneet toisiaan vastaan?

Taistellaan henkeen ja vereen jostain maalantusta. Taistellaan kiintiöistä ja elinympäristöstä. Jos naapuri rakentaa uutta navettaa tai possulaa, niin kukapa muu valittaa kuin toinen maajussi...”ei missään nimessä meirän kylälle saa nousta noin isoo rakennusta”.

Mihin on kadonnut kunnioitus, ammattiylpeys ja inhimillisyys? Jos maajussi menestyy, kukapa on kateellisempi kuin toinen maajussi.

Juankoski here come

Lukijalta-osasto

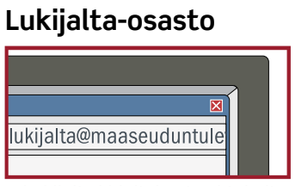

■ Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.
■ Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki. Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”. Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

Tasa-arvoa tukiin

Suomelle on tärkeää saada cap-uudistuksessa kaikki pellot tukien piiriin. Toivottavasti EU-komissio estää epätasaarvoiset kansalliset tuet!

Ei nimimerkkiä

Ihmekielto

Herätys viljelijät ja MTK. Kotiteurastuskielto heinäkuusta alkaen.

Miten mahdollista?

Rahalla saastaa?

Paljonko Raahen kultakaivos on maksanut jätevesien päästöistä vesistöön? Tuliko maksu postiennakolla vai pitikö antaa puhtaana käteen?

Luomuhuuhtoja

Kuka myi?

Lässyn lässyn, Pekkarinen! (MT 11.5.) Yhdessä kepu kokoomuksen kanssa myitte maaperämme mineraalit polkuhintaan. Demarit samassa veneessä sitä ed.hallituksessa.

Ei nimimerkkiä

O. Soinivaara...

myös pohjoiseen kuuluu tuet, ei Viron maidolle!!

Koko Suomen puolesta!!!

Bakteeripommi

Pastöroimaton purkkimaito olisi huonosti säilyvä bakteeripommi! Todella huono idea!

Kiitos ei

Vastuunkantoa

Metsälain säätäjät vastuuseen kirjanpainajan lisääntymisestä: kantokasat, jättöpuut sekä kelot ja kesähakkuut taatusti lisää ongelmaa.

Ydinjäärä

Merkinnöistä

CE-merkki polttoraudalla takapuoleen niille, jotka Suomen EU-kolhoosiin liitti!

Brändi

1940-luvun lopulla ei vouhotettu CE-hyväksyntää! Joka laudan pätkä lyötiin seinään!

Sahat soi

Saavutetut edut esteenä

Noin 20 vuotta sitten Itä-Euroopan kommunistinen järjestelmä romahti. Nyt Länsi-Eurooppa on suurissa talousongelmissa, mikä juontaa juurensa 90-luvulle. Taloutta on korjattu massiivisella velanotolla mutta sekin tie alkaa olla monissa maissa tukossa.

Esko Aho esitti 90-luvulla työreformia, mutta se tyrmättiin täysin, jopa yleislakolla. EU-alue on varsin köyhä luonnonvaroiltaan, mutta sen vahvuus on ollut kova- ja korkeatasoinen työ. Nyt se vain on hinnoiteltu liian kalliiksi ja seurauksena massatyöttömyys.

Nyt tarvittaisiin rajuja rakenteellisia uudistuksia esimerkiksi palkkojen ja verojen alennuksia, mutta esteenä ovat ns. ”saavutetut edut” ja vaikea siirtymäkausi.

Realisti

Mitä väliä puun sahauspaikalla?

Ihmetyttää kovasti tuo puutavaran ce-merkintäpakko.

Mikä merkitys on sillä paikalla, missä puut on sahattu?

Jos naapuri rakentaa konehallin 300 metrin päähän sahurin omalla pihalla olevasta kenttäsirkkelistä, pitääkö saha sen takia siirtää naapurin pihalle, että hallin rakentaja voi käyttää omaa puutavaraa hallin rakenteissa?

Piensahuri

VIERASKOLUMNI

Paikallisuus ja yhdenvertaisuus

Suomi on paikkaperustainen yhteiskunta: kansalaiset asuvat kylissä ja kaupunginosissa. Osa kansalaisista asuu taajamien takaisella maaseudulla. Kansalaisten tasolla Suomi on hienopiirteinen pienten paikallisyhteisöjen mosaiikki, jonka olemusta luonnehtii käsite kansalaisten maantiede. Kulkuvälineiden ja liikenneverkkojen kehittyessä paikallisuus on laajentunut, mutta perinteinen paikkaperustaisuus ei ole kadonnut.

Palvelujen järjestämistä tulisi myös nykyisin ajatella kansalaisten maantieteen lähtökohdista. Näin ei kuitenkaan enää tehdä.

Kansalaisista on tullut asiakkaita; he ovat hallintokeskeisesti organisoitavien palvelujen väestöpohjia. Yritysmäinen yhteiskuntapolitiikka olettaa, että tehokkainta on mahdollisimman suuriin väestöpohjiin perustuva palveluverkosto.

Tutkimuksellista näyttöä suuruuden logiikan kustannustehokkuudesta ei kuitenkaan ole. Näkemys suuruuden logiikan ylivertaisuudesta onkin ideologissävytteinen uskomus.

Yritysmäinen yhteiskuntapolitiikka on myös käynnissä olevan suuren kuntauudistusyrityksen pontimena. Mielenkiintoisesti on myös paikallisuuden tulkinta saamassa uuden sisällön.

Kansalaisten maantiede ei ole muuttunut, mutta kuntauudistuksen edistäjien puhunnassa paikallisuus jäsentyy toisin. Suurkuntien kaavailijoiden mielikuvissa jättikunnat edustavat ”paikallisuutta”. Palveluiden paikallisuuden ehdot täyttyvät, kun palvelut tarjotaan kuntatasoisina, yksikin palvelupiste riittää.

Kuntauudistuksen kellokkaiden tärkein kulkuneuvo on vähänkin pidemmillä matkoilla lentokone. Ehkä kymmenen kilometrin korkeudesta maisemia katsellessa syntyy käsitys, että paikallisuus muodostuu laajoista alueista, koska lentokoneessa syntyy tällainen perspektiiviharha.

Kansalaisten maantiede on kuitenkin entisensä. Sen liikettä edustavat tulitikunkokoiset autot. Niiden edustaman todellisuuden tasolle ei lentokonekatsanto yllä. Polkupyöräilijöitä ja kävelijöitä ei kykene havaitsemaan ollenkaan.

Kansalaisten maantieteen näkökulmasta on kohtuutonta tulkita paikallisuus kuntatasoiseksi. Se ei ole reilua. Kuntauudistuksen tavoitteena ovat kunnat, joiden etäisyydet laidasta laitaan ovat reilusti yli sata kilometriä. Mikäli oletetaan, että palvelujen tarjoaminen kuntakeskuksessa riittää, ei enää oivalleta kansalaisten maantieteen edustamaa paikallisuutta.

Keskitettyjä palvelurakenteita perustellaan kansalaisten yhdenvertaisella kohtelulla. Suurissa kunnissa tulkitaan toteutuvan yhdenvertaisuus, kun palveluja tarjotaan kuntakeskusten suuryksiköissä.

Tällainen ei ole yhdenvertaisuutta, sillä palvelujen hankinnassa asukkaat joutuvat eriarvoiseen asemaan. Liian suuret hallintorakenteet synnyttävät vääjäämättömästi osalle kansalaisista liian pitkät palvelujen hankintamatkat, joiden aiheuttamat kustannukset he joutuvat maksamaan itse. Kyse ei ole pelkästään rahasta, vaan myös ajankäytöstä.

Yhdenvertaisuus ei toteudu myöskään silloin, kun hädän hetkellä matka palvelun luo osoittautuu liian pitkäksi.

Suuruuden logiikkaan perustuva yhdenvertaisuuskäsitys ja paikallisuuden kansalaisten maantieteestä irrotettu tulkinta johtavat epäoikeudenmukaisiin käytäntöihin, jotka syrjivät kansalaisia asuinpaikan perusteella.

Nykyinen kuntauudistusprosessi tulee keskeyttää ja muodostaa uudet kunnat ja palvelurakenteet kansalaisten maantieteen lähtökohdista alhaalta ylöspäin. Tällöin on myös selvitettävä uuden vuosituhannen maakuntahallinnon ja kuntayhteistyön muodot.

Oikea paikallisuus voidaan ottaa huomioon hallintouudistuksissa, mutta nykyinen ylhäältä katsova kansalaisten maantiedettä ymmärtämätön tulkinta johtaa epäoikeudenmukaisuuden ja kohtuuttomuuden yhteiskuntaan.

HANNU KATAJAMÄKI on Vaasan yliopiston aluetieteen professori.

hka@uwasa.fi

SANOTTUA VERKOSSA

CE-merkki, järjen riemuvoitto

Moni lukija päivitteli 16.5. ilmestynyttä juttua ”CE-merkintäpakko lopettaa satoja maaseudun piensahoja”.

Nimetön kirjoittaja: ”Suomen kansa tarvitsee aina jonkun katsomaan perään ja kirvesmiesten tämänhetkinen ammattitaito vaatii tällaista perään katsomista. Mistäs pojat ja tytöt tietäisivät mikä on lahoa ellei joku kertoisi. Nyt tällaisesta ei ole enää vaaraa koska EU määrittelee tämän asian puolestamme.”

Juhis aikoo kapinoida. ”Alkaa olla jo niin naurettavaa tämä holhoominen joka asiassa, että ei kiinnosta noudattaa enää mitään järjellä perusteltuakaan. Rakennan ja omista puista edelleen. Mutta tästä eteenpäin ilman lupia, sitte. Jää kunnalta kiinteistöverot saamatta, mutta ei väkisin.”

”Näyttäkää yksikin talo joka on kaatunu sen takia kun ei ole pystytty puutavaraa lahon takia sahalta lastaan. Miksi meitä pitää sillai holhota. Kai se sit on totta että suomessa on 50 miljoonan asukkaan virkamiehet”, kommentoi Tappio70.

Matti Myllyniemi ehdottaa luovaa ratkaisua.

”Jos omalla tontilla saa sahauttaa puitaan ilman CE-merkintäpakkoa voisi sahatontin erottaa ja perustaa siitä kylän yhteisen alueen! Silloin kyläläiset voisivat tuoda sahattavan omalle tontilleen! Tosin maanmittaustoimituskin kyllä maksaa kun Maanmittaustoimiston apua tarvitaan, mutta jos ne kulut maksetaan yhteistuumin voisi sahaus kylällä kotitarpeisiin jatkua!”

14.5. ilmestynyt uutinen ”Turkistarhausta yritetään lopettaa kansalaisaloitteella” keräsi kahdensuuntaisia kannanottoja.

Hansun mielestä ammattien lopettaminen kansalaisaloitteella on kohtuutonta.

”Jos jonkun ammatti voidaan lopettaa kansalaisaloitteella niin sittenhän voidaan tehdä kansalaisaloite että kaikkien ammatti ja toimeentulo pitää lopettaa.

Miettikää tarkkaan kun allekirjoitatte aloitetta että haluaisitteko että teidän työnne lopetettaisiin kansalaisaloitteen perusteella.

Maassamme kun on vielä toistaiseksi jonkinlainen yrittämisen vapaus ja vapaus päättää omasta työnteosta palkalla tai ilman.”

”Kannatan kansalaisaloitetta jolla ym. järjestöjen ja liittojen [Animalia, Luonto-Liitto, Oikeutta eläimille, SEY]toiminta kielletään”, kuittaa Lopen kyllästynyt.

Kohti parempaa korostaa eläinten näkökulmaa.

”Ammatti joka on eläinrääkkäystä ei ole hyväksyttävä! Miksi asiasta ruvetaan saivartelemaan ja ehdotetaan että kaikki toimeentulo pitäisi lopettaa? Surullista että eläinten kärsimyksellä ei näytä olevan mitään painoarvoa, tulon menetys ihmisten osalta muistetaan aina mainita, mutta unohdetaan miksi tällainen aloite on tehty, ei kiusatakseen ketään ihmistä vaan puolustaakseen eläimiä jotka ovat ihmisten toiminnan armoilla.”

HENRIK SCHÄFER